

Градът изглеждаше съвсем малък на картата на Америка. Миниатюрна точица с ясно очертани граници, разположена в непосредствена близост до тънката червена нишка на път, който пресичаше този иначе пуст участък от картата. В действителност обаче в града живееха половин милион души. Той се простираше на площ от над двеста и шейсет квадратни километра. В него имаше над сто и петдесет хиляди домакинства. И близо осемстотин хектара паркове и градини. Годишният му бюджет надхвърляше половин милиард долара, набирани предимно от данъци и такси. Беше достатъчно голям, за да има полицейско управление с хиляда и двеста души.

И беше достатъчно голям да се раздели организираната му престъпност на два ясно обособени лагера. Западната част на града се намираше под контрола на укра-инци. Източната бе подчинена на албанци. Демаркационната линия между тях бе определена точно и ясно като границите на избирателен окръг преди надпреварата за Конгреса. Официално тя следваше Сентър Стрийт, централната улица, която прекосяваше града от север на юг и го разделяше на две. В същото време обаче границата лъкатушеше ту в едната, ту в другата посока, за да обхване или да заобиколи конкретен квартал или дори само една улица, които по стечение на историческите обстоятелства принадлежаха към едната или другата половина. Преговорите за очертаване на границата бяха протекли изключително напрегнато. На места бяха избухнали дребни конфликти. Двете страни си бяха разменили удари под кръста. Но в крайна сметка бяха постигнали споразумение. И по всичко изглеждаше, че то работи. Никой не навлизаше в чужда територия. Нещо повече, в продължение на много, много време двете страни не бяха поддържали никакъв контакт помежду си.

Но една майска сутрин това се промени. Шефът на украинците остави колата си в паркинг на Сентър Стрийт и тръгна пеша на изток, към територията на албанците. Сам. Беше петдесетинагодишен, с фигура, която наподобяваше бронзовата статуя на античен герой – висок, здрав, мускулест. Представяше се като Грегъри, тъй като това бе най-близкият аналог на рожденото му име, който американците бяха в състояние да произнесат. Беше невъоръжен и бе облякъл тясна тениска и тесен панталон, за да го докаже. Джобовите му бяха празни. Не бе скрил нищо в тях. Грегъри зави наляво, после надясно и навлезе дълбоко в територията на албанците. Беше се насочил към една задна уличка, тъй като знаеше, че там се намира голям склад за дървен материал, от който албанците въртяха своя бизнес.

А те го следяха от самото начало, от първата стъпка, която бе направил от тази страна на границата. Наблюдателите бяха предупредили

за появата му и когато при-стигна, Грегъри бе посрещнат от шест безмълвни фигури, застанали в полукръг между тротоара и входа на склада. Приличаха на пешки, наредени в защитна формация. Грегъри спря и разпери встрани ръце. Завъртя се бавно и описа пълен кръг. Тясна тениска, тесен панталон. Никакви издатини. Никакви ножове. Никакви пистолети. Стоеше с празни ръце пред шестима, които несъмнено бяха въоръжени. Грегъри обаче не се притесняваше. Албанците не биха посмели да го нападнат, без да ги е предизвикал. И той го знаеше отлично. Двете страни спазваха определен етикет. Правилата са си правила.

Една от шестте безмълвни фигури пристъпи напред. За да препречи пътя му, но и за да го изслуша.

– Трябва да говоря с Дино – заяви Грегъри.

Дино беше босът на албанците.

– Защо? – попита човекът срещу него.

– Имам информация.

– За какво?

– Нещо, което той трябва да научи на всяка цена.

– Мога да ти дам телефонния му номер.

– Това трябва да бъде обсъдено на четири очи.

– Точно сега ли?

– Да.

Албанецът не каза нищо, обърна гръб на Грегъри и изчезна през малката врата в големия метален портал. Останалите петима застанаха по-близо един до друг. Грегъри чакаше. Петимата не откъсваха погледи от него, едновременно притеснени и заинтригувани. Бяха свидетели на нещо уникално. Нещо, което се случваше само веднъж в живота. Все едно бяха видели единорог. Шефът на другите. Тук, пред очите им. Преговорите винаги се бяха водили на неутрална територия – голф клуб близо до града, от другата страна на магистралата.

Грегъри чакаше. След пет безкрайно дълги минути същият албанец, който бе влязъл вътре, излезе и задържа вратата отворена. Подкани с жест Грегъри да го последва. Украинецът пристъпи напред, наведе се, прекрачи прага и се озова в двора на склада. Долови мириса на чамови дъски и дочу воя на електрически трион.

– Трябва да те проверим за бръмбари – каза албанецът.

Грегъри кимна и съблече тениската си. Гърдите му бяха широки, мускулести, обрасли с косми. Нямаше записващо устройство. Албанецът опипа шевовете на тениската и му я върна. Грегъри я облече и прокара пръсти през косата си.

– Насам – посочи с ръка албанецът и го поведе към барака от гофрирана ламарина.

Петимата ги последваха. Минаха през най-обикновена на вид метална врата. Зад нея се простираше помещение без прозорци, което

напомняше заседателна зала. Четирите ламинирани маси бяха долепени една до друга, образувайки своеобразна бариера. По средата на срещуположната страна се бе настанил Дино. Беше по-млад от Грегъри с година-две и по-нисък с пет-шест сантиметра, но по-широкоплещест. Имаше черна коса и белег от нож на лявата половина от лицето – по-късата му част бе разположена над веждата, а по-дългата се простираше от скулата до брадичката. Белегът приличаше на обърнат наопаки удивителен знак.

Мъжът, който бе разговарял с Грегъри отвън, издърпа един стол за украинеца точно срещу Дино, след което заобиколи масата и се настани отдясно на шефа си, както се полага на верен лейтенант. Неговата дясна ръка, първи помощник. Петимата се разделиха – трима седнаха от едната страна на Дино, двама от другата. Грегъри остана сам срещу седем безизразни лица. Всички мълчаха. Накрая Дино попита:

– На какво дължа тази висока чест?

Добрите маниери бяха задължителни.

– Кметството ще назначи нов полицейски комисар.

– Знаем – отвърна Дино.

– Той е избран измежду сегашните служители на управлението.

– И това знаем – каза Дино.

– И се заканва да прочисти града от организираната престъпност. От нас и от вас.

– Знаем – потрети Дино.

– Имаме човек в кабинета му.

Дино не каза нищо. Защото новината го изненада.

Грегъри продължи:

– Нашият човек е открил харддиск, скрит в някакво чекмедже. Отворил го и попаднал на секретен файл.

– Какъв файл?

– Оперативен план на разследването срещу нас.

– И какво предвижда той?

– Не е особено подробен – отвърна Грегъри. – На места дори е прекалено общ. Но това не е проблем. Новият комисар допълва файла всеки ден... прибавя нови и нови парченца от пъзела. Защото непрекъснато получава вътрешна информация.

– Откъде?

– Нашият човек потърсил по-упорито и открил друг файл. Съвсем различен.

– Какъв файл?

– По-точно, списък.

– Какъв списък?

– На най-доверените информатори на полицейското управление – каза Грегъри.

– И?
– В него имаше четири имена.
– И?
– Двама от тях бяха мои хора – продължи Грегъри.
Никой не каза нито дума. Накрая Дино попита:
– Какво направи с тях?
– Не се съмнявам, че можеш да си представиш.
Отново никой не каза нито дума.
Тогава Дино попита:
– Защо ми казваш всичко това? Какво ме засяга?
– Другите две имена в списъка бяха на твои хора.
Тишина.
– И двамата сме в едно и също положение – продължи Грегъри.
– Кои са? – попита Дино.
Украинецът му съобщи имената.
– Защо ми казваш всичко това?
– Защото имаме споразумение – отвърна Грегъри. – А аз държа на думата си.
– Но ти ще извлечеш огромна печалба, ако с мен се случи нещо. Ще поемеш целия град.
– Ще спечеля само на теория – заяви Грегъри. – Смятам, че статуквото ме устройва напълно. Къде ще намеря честни хора, които да поемат и твоя бизнес? Очевидно не разполагам с достатъчно доверени лица, които да въртят собствените ми дела.
– Явно това се отнася и за мен.
– Може да се хванем за гушите още утре. Но днес ще уважим споразумението. Съжалявам, че ти донесох тази неприятна новина. Но тя злепоставя и мен. И то пред теб. Надявам се, че го разбираш. Ситуацията е една и съща и за двама ни.
Дино кимна, но не каза нищо.
– Имам един въпрос – продължи Грегъри.
– Питай! – подкани го албанецът.
– Щеше ли да ми кажеш, както аз направих, ако шпионинът в полицията беше твой, а не мой?
Дино се замисли продължително. Накрая заяви:
– Да, и то поради същите причини. Имам споразумение. И ако в списъка на ченгетата има имена и на мои, и на твои хора, не бива да прибързваме и да правим глупости.
Грегъри кимна и се изправи.
Първият помощник на Дино се надигна от мястото си, за да го изпрати.
– Всичко наред ли е сега? – попита Дино.

– От моя страна, да – отвърна Грегъри. – Мога да ви го гарантирам. От шест часа сутринта насам вече сме в безопасност. Имаме човек в градския крематориум. Дължи ни пари. Не възрази срещу предложението ни да запали огъня малко по-рано.

Дино кимна мълчаливо.

– Всичко наред ли е от ваша страна? – попита Грегъри.

– Ще бъде – отвърна Дино. – До вечерта. Имаме човек в автоморгата. Той също ни дължи пари.

Първият помощник и верен лейтенант на албанския бос поведе Грегъри навън. Двамата прекосиха бараката, преминаха през ниската вратичка в портала и се озоваха под ярките лъчи на майското слънце.

В този момент Джек Ричър се намираше на стотина километра от тях, в автобус на „Грейхаунд“, и пътуваше по междущатската магистрала. Седеше в лявата половина на автобуса на седалката до прозореца, кацнала точно над задната ос. До него нямаше никой. Макар в превозното средство да имаше още двацет и девет пътници. Обичайната смесица. Нищо особено. Освен една ситуация, която предизвикваше умерен интерес.

От другата страна на пътеката бе задрямал мъж. Главата му бе клюмнала на гърдите. Посивялата му коса плачеше за подстригване, а изтънялата кожа на лицето му изглеждаше отпусната, сякаш бе изгубил значителна част от теглото си. Вероятно бе около седемдесетте. Носеше късо синьо яке с цип. От плътна памучна материя. Водонепроницаема може би. От джоба му стърчеше крайчецът на дебел плик.

Ричър добре познаваше точно този вид пликове. Беше ги виждал и преди. Понякога, ако банкоматът не работеше, той влизаше в банката и подаваше картата си на касиера. Касиерът го питаше каква сума желае да изтегли, а Ричър решаваше – при положение че не може да разчита на банкоматите – да изтегли по-голяма сума за всеки случай. Тогава си тръгваше с два-три пъти повече пари от обичайното. Кое то си бе значителна сума. Касиерите често го питаха не желае ли да поставят банкнотите в плик. И тогава Ричър получаваше парите си в същия плик, какъвто стърчеше от джоба на задремалия мъж. Същата дебела плътна хартия, същият размер, същите пропорции, същата издутинна, същата тежест... Няколкостотин долара или няколко хиляди в зависимост от банкнотите.

Ричър не бе единственият пътник, забелязал плика с парите. Младежът пред него също го бе видял. Нямаше съмнение. И проявяваше неприкрит интерес. Оглеждаше се наляво-надясно, напред-назад. Беше слаб, с мазна коса и козя брадичка. На двацет и няколко, не повече, с джинсово яке. Още хлапе. Но се оглеждаше, обмисляше, планираше. От време на време облизваше устни.

Автобусът се носеше по магистралата. Ричър поглеждаше ту през прозореца, ту към плика, ту към младежа, който поглеждаше към плика.

Грегъри излезе от паркинга на Сентър Стрийт и потегли към своята територия, където щеше да бъде в безопасност. Офисите му се намираха точно зад тези на една таксиметрова компания, до заложна къща, срещу фирма за съдебни гаранции, всичките – негова собственост. Грегъри паркира автомобила си и влезе вътре. Очакваха го най-високопоставените хора в организацията му. Четирима, които много си приличаха помежду си. И които много приличаха на него. Не бяха роднини, но идваха от едни и същи градчета, селца и затвори в своята родина, а това вероятно създаваше връзки, по-здрави от кръвните.

Грегъри ги изгледа. Четири лица, осем широко отворени очи, но само един въпрос.

На който той отговори.

– Пълен успех – обяви Грегъри. – Дино се върза на нашата история. Ама че тъпак! Честно ви казвам! Можех да му продам дори Бруклинския мост. Двата, чиито имена споменах, вече са мъртви. Ще му трябва цял ден, докато анализира ситуацията и вземе съответните мерки. Късметът чука на вратата ни, приятели. Разполагаме с двайсет и четири часа. Фланговете им са оголени.

– Такива са албанците – каза неговият пръв помощник.

– Къде изпрати двамата наши?

– На Бахамите. Шефът на едно казино там ни дължи пари. Хотелът му е много хубав.

Зелените табели край магистралата показваха, че приближава град. Първата спирка за деня. Ричър наблюдаваше младежа с козята брадичка, който продължаваше да крои своите планове. Неизвестните бяха две. Дали мъжът с парите щеше да слезе тук? Ако ли не, щяха ли завоите и подрусванията да го събудят?

Ричър наблюдаваше. Автобусът се насочи към изхода. Четирилентовото шосе плавно извиваше на юг, а асфалтът бе мокър от дъжда. Автобусът не се раздрусва. Само гумите изсъскаха. Възрастният мъж с парите не помръдна. А младежът с козята брадичка не откъсваше поглед от него. Ричър предполагаше, че вече е взел решение какво да прави. Не знаеше обаче доколко добър е планът му. Най-умният му ход бе да влезе в ролята на джебчия, да измъкне плика от джоба на спящия мъж, да го скрие и да слезе при първа възможност. Дори възрастният мъж да се събудеше на автогарата, отначало щеше да бъде объркан. Може би дори нямаше да забележи липсата на плика. Във всеки случай, не веднага. А

когато откриеше, че парите са изчезнали, едва ли щеше да реши, че някой ги е откраднал. Щеше да предположи, че са изпаднали. Щеше да изгуби цяла минута да оглежда седалката, да наднича под нея, да провери дори под предната седалка, защото като нищо би могъл да изрита там падналия на земята плик. Едва тогава щеше да започне да се оглежда и да задава въпроси. Но автобусът щеше вече да е спрял, едни пътници щяха да са слезли, други щяха да се качат. Пътечката между седалките щеше да е пълна с хора. И крадецът щеше да се измъкне без никакъв проблем. Това беше най-подходящият план.

Но дали младежът го знаеше?

Ричър така и не разбра.

Мъжът с парите се събуди прекалено рано.

Автобусът намали скоростта, а после спря на един светофар със свирене на спирачки. Главата на възрастния мъж подскочи, той премигна, потупа джоба си и напъха плика още по-дълбоко, където никой да не може да го види.

Ричър се облегна на седалката.

Младежът с козята брадичка също се облегна на седалката.

Автобусът потегли. От двете страни на пътя се нижеха сиви прашни поля, изпъстрени с бледозелени островчета току-що покълнали насаждения. После се появиха магазини и сервиси, първо за селскостопанско оборудване, после и за автомобили. Разпростираха се на огромни площи, със стотици лъскави машини, строени в редици под развети знамена и транспаранти. Последваха ги бизнес парковете с безброй офиси и един гигантски супермаркет. Накрая се появи самият град. Четирилентовият път се сви до двулентов. В далечината отпред се виждаха първите по-високи сгради. Автобусът обаче зави наляво и остана на солидно разстояние от небостъргачите в центъра. След около пет-шестстотин метра спря на автогарата. Първата спирка за деня. Ричър остана на мястото си. Беше си купил билет за крайната спирка по тази линия.

Мъжът с парите се изправи. Кимна сякаш на себе си, оправи панталона и приглади якето. Както правят повечето възрастни мъже, преди да слязат от автобус.

Излезе на пътечката и затътри крака към предната врата. Не носеше куфар. Не носеше никакъв багаж. Сива коса, синьо яке, един пълен джоб и един празен.

Младежът с брадичката състави нов план.

Който му хрумна май изведнъж. Ричър усещаше как колелцата в главата му се завъртат. Сякаш тя бе слот машина, чиято ръчка някой е дръпнал и на екрана се подреждат три черешки. Поредица от заключения, основани на цял куп предположения. Автогарите обикновено се намираха в по-лошите квартали. Човек лесно можеше да изчезне в разположения

около тях лабиринт от мръсни улички, задни дворове, празни парцели и неохраняеми паркинги. С достатъчно пусти тротоари и слепи завои. И тогава двайсетгодишният младеж щеше да се озове необезпокояван срещу седемдесетгодишния мъж. И да му нанесе удар отзад. И да го обере. Подобни неща се случваха непрекъснато. Едва ли щеше да е особено трудно.

Младежът с брадичката скочи от седалката и забърза след мъжа с парите, който се тътреше на два метра пред него.

Ричър се надигна и ги последва.